

Siipipyörä

*RKYn kirkkopyhä Akaan
kirkossa 17.9.2023
Saarna: Rovasti Esa Lipasti*

*Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa.
Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.
2. Tess. 3-*

SISÄLLYSLUETTELO

- 3 Tietoikkuna**
- 4 Puheenjohtajan tervehdys**
- 5 Matkakertomus RHI:n kevään vuosikokoukseen Norjaan**
- 10 Syysvirkistyspäivät Rautialassa 16.9. ja rautatieläisten kirkkopyhä Akaassa 17.9.**
- 12 Saarna Akaan kirkkopyhänä 17.9.**
- 14 Kulkija taivastiellä asemapäällikkö Viljo Takala**
- 17 Uskonpuhdistus ja tohtori Martti Luther**
- 19 Lakeuden Ristin kirkkopyhä 8.10.**
- 21 Saarna Seinäjoen kirkkopyhässä 8.10.**
- 23 Kutsu Talvipäiville ja 1. vuosikokoukseen Kokkolaan**
- 24 Sana sinulle**
- 25 Kirjastojen lukusalit**
- 25 Tulevaa toimintaa**
- Joulutervehdys**

TIETOIKKUNA

SIIPIPYÖRÄN TOIMITUS

Päätoimittaja: likka Löytty, 0400596120, iikkaloytty@gmail.com
Toimitussihteeri: Tuulia Passila, 0505759288, tuuliaep@gmail.com
HUOM! vaihtunut sähköpostiosoite

Siipipyörän toimitusneuvosto on RHS:n hallitus. Jäsen- sekä muut RailHope-asiat puheenjohtajalle tai kotisivuilta löytyvällä yhteystietolomakkeella.

Siipipyörä ilmestyy 4-6 kertaa vuodessa jäsenlehtenä

Yhdistyksen uudet kotisivut löytyvät osoitteesta www.railhope.fi

RKY:n pankkitili FI55 4108 0011 3715 75

Varainhankintaa varten on myönnetty rahankeräyslupa RA/2021/1528.

RKY:n kesäkoti JUHLATALO RAUTIALA, Vesilahti, Rautiala 17
(ei postia)

RailHope Rautatieläisten Kristillinen Yhdistys ry:n hallitus

- **pj. likka Löytty 0400596120**
- **vpj Matti Kytö 0503853103**
- **sihteeri Tiina Salonen 0456676879**
- **rahastonhoitaja, Rautialan yhteyshenkilö**
Tuulia Passila 0505759288
- **Tero Meskanen**
- **Mari Pakkanen**
- **Kalervo Peltonen**
- **Auri Rantakari**
- **Antti Suutari**
- **Kaj-Erik Tulkki**
- **Marjo Kujala**

Kannen kuva: Akaan kirkkopyhä, kuvaaja likka Löytty

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Rakas ystävä

1. Tessalonikalaiskirje 5:17-18

Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.

Kiittäkää joka tilassa Kehotus rukoukseen 2. Tess. 3-

Rukoilkaa puolestamme, että Herran sana leviäisi nopeasti ja pääsisi muualla samaan kunniaan kuin teidän keskuudessanne. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa. "Älkää olko silmänpalvelijoita ja mielistelijöitä, vaan noudattakaa Kristuksen palvelijoina Jumalan tahtoa koko sydämestänne" Rukoilkaa samalla meidänkin puolestamme, jotta Jumala avaisi meille oven sanansa julistamiseen ja me saisimme puhua Kristuksen salaisuudesta, jonka vuoksi juuri olen vankinakin. Veljet, rukoilkaa meidän edestämme., rukoilkaa.

Tämäkin vuosi etenee kohti joulua ja vuoden vaihtumista uuteen vuoteen 2024 . Kuluneen vuoden asioista on Siipipyörässämme ollut monia kertomuksia. Meillä on ollut rikasta ja aktiivista toimintaa useilla rintamilla. Olemme saaneet rukoilla ja suunnitella näitä asioita, mitä olemme saaneet toteuttaa, kiittäen Herraa.

Meillä on ollut sovitut kokoukset ja Kirkkopyhät ja myös virkistyspäivät ajallaan. Nämä ovat sellaisia keitaita, joissa olemme saaneet olla yhdessä myös Herramme Jeesuksen kanssa. Missä kaksi tai kolme kokoontuu siellä minä, Jeesus olen mukana.

Kiitän kaikkia mukana olleita jäseniä, yhteistyökumppani-seurakuntia ja hallituksen jäseniä toimintamme tukemisesta ja rukouksesta.

Siunausta sinulle ja läheisillesi,
likka Löytty

MATKA RHI:N VUOSIKOKOUKSEEN 28.-30.4.2023 NORJAAN

Jäsenyhdistysten osallistujamäärää vuosikokouksissa ei ole rajoitettu, joten kaikki ovat tervetulleita. Suomesta matkalle lähti tällä kertaa Tiina Salonen ja Tuulia Passila, joka oli virallinen kokousedustaja.

Mietimme eri vaihtoehtoja perille Ognaan pääsemiseksi ja lopulta parhaaksi vaihtoehdoksi osoittautui lento Helsingistä Osloon ja siitä yhdellä junanvaihdolla Ognaan. Junamatka rantarataa pitkin kesti puuduttavat kahdeksan tuntia. Maisemat tosin olivat kerrassaan upeita, vaikka juuri kun olimme ottamassa kuvaa henkeäsalpaavasta näkymästä, juna sukelsi tunneliin ja kuva jäi ottamatta. Eri pituisia tunneleita nimittäin riitti matkalla kymmeniä, mutta silti saimme talletettua kauniita maisemia.

Näkymä junan ikkunasta. Kuva: Tiina Salonen

Rataverkko on rakennettu toisen maailmansodan aikana ja rata kulki pääosin vuonojen reunoilla. Vaikka Oslo-Stavanger rataosuus oli sähköistetty, maaston kallistuksista johtuen matka eteni hitaasti, mutta varmasti. Junakalusto oli Suomessa aikaisemmin käytössä olleiden sinisten vaunujen tapaista tai vähän vanhempaa. Matkustusmukavuudesta siis täytyi vähän tinkiä, mutta seura oli sitäkin parempaa ja junahenkilökunta erittäin ystävällistä.

Jaoimme menomatalla mukaamme pakatut parisenkymmentä kansainvälistä kalenteria. Ensimmäiset kolme Osloon lentoaseman lipunmyyjille ja loput asemilla tapaamillamme rautatieläisille ja junahenkilökunnalle, samalla kun kerroimme heille minne olemme matkalla ja miksi. Yllätykseksemme vain yksi kalenterin saajista tiesi Norjan yhdistyksestä. Muille yhdistys oli uusi asia ja olimme iloisia voidessamme kertoa kansainvälisestä toiminnasta.

Iloinen kalenterin vastaanottaja konduktööri Harald Odds, joka oli jo kuullut Norjan yhdistyksen toiminnasta. Hän on työssä Go-ahead Nordic -yhtiössä, joka liikennöi mm. Oslo – Stavanger välillä.
Kuva: Tuulia Passila

Jäimme junasta Brynen asemalla ja meitä oli vastassa RailHope Norjan puheenjohtaja Börge Salte. Hän vei meidät kotiinsa Stavangeriin, jossa nautimme yhdessä hänen vaimonsa Magnhild'in valmistaman illallisen ja vietimme heidän luonaan ensimmäisen yön.

Seuraavana aamuna maittavan aamiaisen jälkeen lähdimme Børgen kanssa kohti Ognaa. Kokouspaikkamme Ognatun, toimii leirikeskuksena ja sijaitsee viehättävällä paikalla järven rannalla. Vähitellen kokousväkeä alkoi saapua paikalle ja Börge oli huolehtinut, että kuljetus Ognan asemalta järjestyi kunkin tuloaikataulun mukaisesti.

Kylmästä tuulesta huolimatta olimme päättäneet käydä uimassa ja niin teimmekin, muiden kauhistellessa ja värjötellessä pelkästä ajatuksesta.

Ensimmäinen yhteinen ateria tarjoihtiin illalla ja koko viikonlopun ajan saimme nauttia norjalaisia perinneruokia, jotka tuntuivat maistuvan kaikille. Perjantain päivälliselle saapui myös runsaasti läheltä ja vähän kauempaakin RailHope Norjan jäseniä, joihin saimme tutustua vapaamuotoisessa, juhlallisessa ja samalla myös leppoisassa illanvietossa. Saimme nauttia musiikista, jota esitti yksinlaulaja pianon säestyksellä ja lähes kymmenpäinen mieskuoro. Samassa tilaisuudessa huomioitiin kunniakirjalla ja mitalilla pitkään Norjan yhdistyksessä toimineet kaksi aktiivista. Huomionosoituksen saajat olivat pukeutuneet vanhoihin virka-asuihin ja Börge Saltella oli yllään Norjan kansallispuvku.

RailHope Norjan puheenjohtaja Börge Salte Norjan kansallispuvussa ja mitalin saanut, edelleen aktiivisesti yhdistyksessä toimiva Torbjörn Laland.
Kuva: Tiina Salonen

Lauantaina 29.4. pidetyssä vuosikokouksessa osa RHI:n edustajista, myös puheenjohtaja Ueli Berger, osallistuivat video-yhteydellä ja vain osa oli matkustanut paikan päälle Norjaan. Kokouksessa käsiteltiin sääntöjen mukaisesti tili- ja toimintakertomus vuodelta 2022, päätettiin vuoden 2023 talousarvio ja toimintasuunnitelma. Samalla päätettiin pitää vuonna 2026 järjestettävä 100-vuotisjuhla ja vuosikokous Sveitsissä. Esitimme yhdeksi vaihtoehdoksi Suomea, mutta se ei saanut kokouksessa kannatusta. Vuoden 2025 vuosikokouksen pitopaikka jäi seuraavan kokouksen päätettäväksi.

Vuosikokoukseen nettiyhteydellä osallistuivat mm. RHI:n puheenjohtaja Ueli Berger Sveitsistä, USA:sta Donald Howell ja Christoffer Harkey, Karl Weikl Itävallasta ja Daniel Saarbourn Saksasta. Kuva: Tiina Salonen

Iltilaisuuteen osallistui taas suuri määrä norjalaisia ja Børge oli kutsunut paikalle myös muutaman kollegansa, jotka eivät vielä olleet yhdistyksen jäseniä.

Sunnuntaina oli ohjelmassa opastettu kiertoajelu lähiseudulle ja poikkesimme myös pikaisesti Börge kotitilalla, jota nyt isännöi hänen sisarensa perhe. Rengasmatkan aikana vierailimme Stavangerissa, matkasimme Pohjanmeren rantatietä takaisinpäin, jossa oli vieläkin näkyvissä maailmansodan aikaisia panssariesteiksi kasattuja kivenlohkareita. Pysähdyimme myös rahtisatamassa, josta oppaan mukaan kuljetettiin aikoinaan puutavaraa Kiinaan ja se palautettiin tarinan mukaan tulitikkaina takaisin. Että sellaista vientiä ja tuontia ennenvanhaan. Nykyään sitä kai kutsuttaisiin kierrätykseksi.

Kiertoajelulle lähdössä vasemmalta Hazel Govender Etelä-Afrikasta, bussinkuljettajana toiminut Börge Salten isä, oppaamme ja Börge Salte. Kuva: Tuulia Passila

Iltilaisuudessa oli eri kansallisuuksien esittämää ohjelmaa mm. Etelä-Afrikkalaiset laulattivat meitä alkukielellä. He olivat myös tuoneet tuliaisina helmistä valmistettuja perinteisiä kaulakoruja ja jakoivat jokaiselle sinapinsiemeniä. ”*Totisesti: jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran*”.

Sunnuntaina meille selvisi, että suunnittelemamme paluuaikataulu ei onnistuisi, koska maanantai oli myös Norjassa pyhäpäivä eikä aamun junayhteyttä Osloon ollut. Vähän jännitystä elämään, sillä lentoliput Oslosta Tukholman kautta Helsinkiin oli jo ostettu ja Osloon pitäisi ajoissa jotenkin ehtiä. Onneksemme saimme ostettua netistä liput lennolle Stavangerista

Osloon ja autokyyti Stavangeriinkin järjestyi, koska Stephen Rowe oli jo sopinut kyydistään Magnhildin kanssa ja pääsimme mukaan siivelle tai oikeammin takapenkille. Vaikka Stavangerin lento Osloon oli myöhässä, ehdimme kuitenkin hyvin Oslostä lähtevälle lennolle, koska sekään ei lähtenyt aikataulun mukaan. Seuraavaksi saimme jännittää ehdimmekö lennolle Tukholmasta Helsinkiin, mutta huoli oli onneksi turha ja loppumatka sujui alkuperäisen aikataulun mukaan. Salaa olimme tyytyväisiä paluumatkan saamasta käänteestä, sillä kahdeksan tunnin junamatka ei houkutellut ja toiveemme oli kuultu.

Tuliaisina ja vinkkeinä toimme mukamme mm. kansainvälisellä logolla painettuja post-it tarralappuja, heijastimia ja muuta jaettavaa mainosmateriaalia. Norjan yhdistys oli teettänyt omaan käyttöönsä RailHope roll-up telineitä, jossa oli mm. kuvattuna Norjan rataverkko.

Seuraava maanosan konferenssi järjestetään 8.-10.3.2024 Kapkaupungissa, Etelä-Afrikassa ja tapahtuman isäntänä on RailHope Etelä-Afrikka. Virallinen kutsu ja tarkemmat ilmoittautumistiedot julkaistaan seuraavassa Siipipyörässä.

RHI:n viralliset kokousedustajat ryhmäkuvassa Ognatunin pihalla. Kuva: Tiina Salonen

Toivottavasti seuraava vuosikokousmatka sujuu yhtä hyvin ja halukkaita lähtijöitä löytyy.

Matkailu avartaa!

Tiina Salonen ja Tuulia Passila

SYYSVIRKISTYSPÄIVÄT RAUTIALASSA 16.9. JA RAUTATIELÄISTEN KIRKKOPYHÄ AKAAN KIRKOSSA 17.9.

Syysvirkistyspäivät alkoivat lauantaina majoittumisella ja lounaalla klo 17. Illan ohjelma oli vapaamuotoinen ja sydämellinen.

Paikalle saapui pieni, mutta innokas joukko läheltä ja kauempaakin. Kuulumisia vaihdettiin ja kertasimme kesän antia sekä muistelimme heinäkuista kesäretkeä, joka oli innoittanut osallistujia miettimään jo ensi vuoden retkivaihtoehtoja, jotka jäivät hallituksen ja työvaliokunnan valmisteltaviksi. Illan päätteeksi lämmitettiin myös perinteisesti rantasauna.

Rautialassa vietetyn leppoisan ja virkistävän lauantain ja aamupalan nauttimisen jälkeen kokoonnuimme sunnuntai-aamuna perinteiseen rautatieläisten kirkkopyhään Akaan kirkkoon. Messu alkoi juhlavasti ristisaatolla ja messussa avustivat Akaan piiriläiset. Tekstinlukijoina Lassi-Matti Liukkonen ja Liisa Tanni, vastausmusiikkina oli Tuulia Passilan laulama ”Oi katsohan lintua oksalla puun”, kanttori Juha Salmesvuoren säestyksellä. Kolehtia keräsivät Tuula Nieminen ja Eero Rantanen. Antti Tanni avusti ehtoollisella ja Kaj-Erik Tulkki luki esirukouksen. Sunnuntain aiheena oli Jumalan huolenpito ja yhdistyksen kunniapuheenjohtaja Esa Lipastin pitämä saarna julkaistaan kokonaisuudessaan toisaalla tässä numerossa. Liturgina oli kappalainen Sirpa Piirto, suntiona Harri Poutanen ja musiikista sekä säestyksistä vastasi seurakunnan kanttori Juha Salmesvuori. Messussa avusti myös Akaan kirkkokuoro esitti neljä kappaletta, johtajanaan Juha Salmesvuori. Tämän vuoden kirkkopyhän valmistelut seurakunnan kanssa toimivat tälläkin kertaa hyvin ja ennen vuodenvaihdetta on jo tarkoitus sopia ensi vuoden ajankohta.

Seurakunnan työntekijöille luovutettiin kiitokseksi RailHope-kassi ja ensi vuoden kansainvälinen kalenteri. Messuun osallistujat saivat lähtiessään kalenterin ja messun jälkeen oli tarjolla yhdistyksen valmisteleva keittolounas ja kirkkokahvit seurakuntasalissa.

Akaan seurakuntasalin keittolounaalla

Rovasti Esa Lipasti kertoo RailHope-toiminnasta. Kuva: Maria Kyto

vasemmalla seurakunnan kanttori Juha Sa

Paikallista rautatiehistoriaa muisteli Heikki Knuutila, jonka isä Eino oli töissä rautateillä ja innokas puheensorina täytti salin. Kerroimme lyhyesti myös RKY:n sekä kansainvälisen kattojärjestön (RHI) toiminnasta. Kalentereita, Siipipyörälehtiä ja yhdistyksen esitteitä oli myös kotinviemisinä yli 30 henkiselle osallistujajoukolla.

Lämmin kiitos kaikille messuun, kirkkokahvitilaisuuteen ja niiden valmisteluun osallistuneille!

Tuulia Passila

SAARNA AKAAN KIRKKOPYHÄSSÄ 17.9.

Jeesus ystävien keskellä.

Tekstinä Luukkaan evankeliumi 10: 38-42 ja sunnuntain aiheena ”Jumalan huolenpito”.

Tämä on yksi riemullisimmista Luukkaan evankeliumin kohdista. Se kertoo 72 opetuslaksesta palaa kiitollisina ja iloisina. Silloin Pyhä Henki täytti Jeesuksen riemulla ja hän sanoi: ”Minä ylistän sinua Isä, Taivaan ja maan Herra, että olet salannut tämän viisailta ja ymmärtäväsiltä, ja ilmoittanut sen lapsenmielisille.”

Me olemme isosti aikamme muokkaamia, sen tunteisiin kiinni kasvaneita. Muistan, kun työmaalla keskustelimme ja lapsellisesti puhuin Jumalan huolenpidosta, tämän sunnuntain aiheesta. Kaveri korotti äänensä: ”Minulla on ollut omat kädet, jalat ja ymmärrys. Ei siihen mitään Jumalaa ja huolenpitoa ole tarvittu.” Kysyin vain arkana: Mistähän mekin olemme ne saaneet? Tai postissa eläkejonossa oleva Viertolan pappa sanaili tyytyväisenä: ”Vaan on se Jumala, kun se pitää huolen meistä tällaisista vanhoista ja heikoista.” Heti tuli karu kommentti: ”Itse me olemme nämä hoitaneet ja huolehtineet. Ei siinä oo Jumalaa tarvittu.” Meni tovi jonossa, kun paappa toisti kiitollisena: ”Vaan on se Jumala, kun pitää huolen meistä...” Usein minulla vieläkin kaikuu korvissani puolisonsa järkyttävällä tavalla menettäneen Mikko Alatalon laulun sanat: ”Jos takaisin lapsen uskon saisin, saisin elämään taas luottamuksen. Se pientä ihmistä lohduttaisi, kun turvata vois Suurempaan.” Meidän ihmispolojen on vaikea hyväksyä, ottaa vastaan ja uskoa sitä, mitä me emme ymmärrä, emmekä pysty selittämään. Ystäväni, opettajani, rukoilija ja runoilija Seija Hietakangas kirjoittaa näin: ”Sinulla on teorioita, puhua loogisesti ja tieteellisesti. Mutta muista: elämä ei ole teorioita eikä tiedettä. Elämä on peliä, maailman hengen leikkiä. Siinä pysyvät vain universaalit totuudet. Ehkä oivallat sen keski-ässä. Onnea matkaan.” Ihmiskunnalla on toivoa, vasta kun hän on saanut välittää, rakastaa äitiä ystäviä ja toisia ihmisiä.

Mutta mistä Jeesus keskusteli Martan ja Marian kodissa? Se on salaisuus, siitä ei Luukas puhu mitään. Oliko se rippi, josta ei puhuta muille? Oliko siinä sielunhoitokeskustelu? Huolehtiko Jeesus heidän tilastaan? Mikä on opetuslasten huolenpidon sanoma meille? Kantaa huolta, kuten äiti on huolehtinut pienistä lapsistaan.

Meille on säilytetty päivän tekstissä vain tieto, miten Maria istui Jeesuksen jalkojen juureen ja kuunteli Jeesuksen puhetta. Ja Martta, jolla oli kädet täynnä työtä vieraita palvellessa, joka ärsyyntyneenä tuli ja sanoa paukautti: ”Herra, etkö lainkaan välitä siitä, että sisareni jättää kaikki työt minut huolekseni? Sano hänelle, että hän auttaisi minua.” Varsinainen huolenpito ja

opetus tämän sunnuntain tekstissä meille rautatieläisille ja teille hyvä ahkerat ja rakkaat akaalaiset on Jeesuksen sanoissa Martalle ja meille kaikille. Syventykää miettimään ja kuuntelemaan mitä Jeesus sanoi. ”Martta, Martta! Sinä huolehdit ja hätäilet niin monista asioista. Vain yksi on tarpeen. Maria on valinnut hyvän osan eikä sitä oteta häneltä pois.”

Elämässä on joskus osattava panna turhat kiireet syrjään! Pysähtyä kuuntelemaan Jumalan sanaa, omaatuntoa, itseään ja elämäänsä. Istua kuuntelemaan kirkon penkkiin tai Rautialaan tai ystävän luokse tai kodin hiljaisuudessa. Pysähdyttävä kuuntelemaan sitä, mitä Herralla on sanottavana. Se mitä Jeesus Luukkaan mukaan tänään sanoo Sinulle, minulle, meille jokaiselle. Hiljentykää kuulemaan ja kuuntelemaan. Laitettakaa omat ajatukset, murheet, kiireet ja huolet syrjään. Kuunnelkaa, kiittäkää ja iloitkaa elämän lahjoista ja Jumalan armosta. Toinen laulu, joka sanat nytkin kaikuu korvissani on: ”Me tarvitsemme sua täällä elävien maassa”. Toivossa, uskossa ja ikävässä!

Esa Lipasti

Rovasti Esa Lipasti saarnaa Akaan kirkossa. Kuva: Maria Kytö

KULKIJA TAIVASTIELLÄ ASEMAPÄÄLLIKKÖ VILJO TAKALA

Tapasimme sairaalan huoneessa elokuussa vuonna 2010. Herra johdatti meitä toistemme tutustumiseen. Meistä tuli hyvät ystävät ja vielä kun tuli esille, että Viljo Takala on tehnyt työuransa VR palveluksessa, pidimme yhteyksiä puhelimitse ja FB llä.

2.2.2023 tuli Viljo Takalan mittariin 98 vuotta. – Vuosia on toki kertynyt, mutta ei sitä aina huomaa, hän naurahtaa. Viljo Takala syntyi Kuortaneella pienviljelystilalla uskovaiseen perheeseen, isä oli metsätyönjohtaja. – Olen kiitollinen siitä kodista, jossa sain varttua. Hengelliset asiat kuuluivat elämään lapsuudesta lähtien, Takala muistelee. Kun ikää tuli lisää, piti alkaa ajatella ammattia. Takana oli vain kansakoulu, sillä Kuortaneella ei tuohon aikaan ollut oppikoulua. – Ystävänä Leevin eno oli rautateillä töissä, ja kun hän pääsi sinne töihin, houkutteli Leevi myös minut mukaan. Niinpä minäkin pyrin rautateille töihin tammikuussa 1943. Alokasaika alkoi Alavuden asemalla asemamiehen töissä, joka piti sisällään tavaroiden vastaanottamista ja kuormaamista.

Sota-aika

Viljo Takala ehti työskennellä vain kolme kuukautta, kun jo huhtikuussa tuli kutsu rintamalle. Hän palveli panssaritorjunnassa (PST), jonka panssaritorjuntatykki oli kesäkuussa 1944 Äyräpään hautausmaalla. Kielto oli ampua ilman lupaa, etteivät asemat paljastuisi viholliselle. Joukko-osastolla oli käytössään kahden miehen poterot, mutta koska arveltiin tilanteen jatkuvan pitkään, päätettiin kaivaa hautausmaalle kunnan korsu. – Yläjuoksulla oli saha, jossa käytiin tekemässä lautta, jolla uitettiin parruja korsutarpeiksi. Ensimmäisessä lautassa oli 54 parrua. ”Naapuri” kuitenkin pääsi häiritsemään rakennustöitä konekivääritulilla. Sotainvalidi, asemapäällikkö Viljo Takala tukeutuu Jumalaan lahden yli, Takala muistelee. Kun toista lauttaa oltiin rakentamassa, alkoi vihollisen tulitus tulla yhä lähemmäksi. Keskiraskas kranaatti osui lähelle ja heitti Takalan maahan. – Yritin nousta, mutta en päässytäkään mihinkään. Aika nopeasti hätiin ehti taistelulähettialipseeri kantaen paareja ja sanoi, että tässä Viljo sinulle paarit. Myös käytössä olleet veneet saivat oman osansa luodeista, mutta vuotavista veneistä huolimatta Takala saatiin turvaan. Metsänlaidassa odotti hevonen ja kärryt, joilla mies kuljetettiin ensin kenttäsairaalaan, josta Punkaharjulle sotilassairaalaan ja lopulta sairasjunalla Vaasaan. Äyräpää on tullut tunnetuksi myös nurmoolaisten vakavista tappioista talvisodan aikana.

Paluu siviiliin

Kun Takala palasi sodasta – ei kyllä aivan ehjänä – hän pyrki takaisin töihin Alavuden asemalle. Lopulta hän työskenteli useammallakin asemalla. Koska Takalalla oli vain kansakoulusivistys, hän tiesi pääsevänsä vain joko konduktööriksi tai järjestelymestariksi. – Kun vuonna 1952 sain siirron Pihlajaveden asemalta Koskenkorvan asemalle, menin ilmoittautumaan Ilmajoen Yhteiskouluun, johon pääsin yksityisoppilaaksi. Siellä suoritin viisi luokkaa, ja tarkoitus oli, että jos saan keskiarvoksi vähintään 8, luen lukioluokat siihen perään. Tavoite kyllä täyttyi, mutta rautatien koulutukset veivät liikaa aikaa ja lukio sai jäädä. Rautatieopistossa suoritin päällikkökurssin. Vuonna 1958 Viljo Takala oli jo virkamiespuolella ja sai siirron Teuvan, Perälän ja Närpiön asemapäälliköiden sijaisuuksiin. – Perälästä sain vuonna 1963 siirron Keitelelohjan Viitasaarelle. Siellä ei ollut asemamiehiä vaan ylemmän palkkausluokan asemamestari päällikkönä, joksi minut nimitettiin. Kun henkilöliikenne väheni, asema muutettiin lopulta miehittämättömäksi. Minäkin sain siirron Pieksämäelle rautatiepiiritoimistoon. Sitten avautui Misin asemamestarin paikka, joka oli sotilas- ja kaivosasema. Siellä oli asemamiehiä, joten ei tarvinnut tehdä kuin virkamiehen työt. Siellä meni kaksi vuotta, jonka jälkeen tarjottiin Vihannin asemapäällikön virkaa. Siellä kului neljä vuotta. – Sitten tuli haettu Pyhäsalmen asemalle, joka oli vähän korkeamman luokan asema, joka tietenkin vaikutti myös palkkaukseen. Pyhäsalmen asemamestarina palvelin 7,5 vuotta. Viimeiset vuodet Takala palveli Kemijärvellä, jossa alaisia oli jo yli viisikymmentä, jossa oli veturimiehiäkin kymmenen. 1.2.1988 Viljo Takala siirtyi eläkkeelle, mutta Alavudella odottavaan omakotitaloon perhe pääsi muuttamaan jo ennen joulua.

Isänä olo

Viljo Takalan perheeseen kuului vaimon lisäksi kolme tytärtä. Toimipaikat rautateillä vaihtelivat ja perhe joutui usein muuttamaan. – Ei se perheelle mitään herkkua ollut tuo ainainen muuttaminen, mutta aina ne lähtivät mukaan. Eikä niistä paikoista haluaisi antaa yhtään pois, kaikista niistä jotain uutta sai. Isänä olossa kaikki on ollut Takalan mukaan hyvää. – Kun uskonasiat ovat olleet kunnossa, kaikki muutkin asiat ovat olleet järjestyksessä. Välillä usko on toki ollut heikompaa ja välillä vahvempaa, mutta aina se on ollut mukana jokapäiväisessä elämässä kantavana voimana, Takala toteaa.

Maanpuolustushenkeä

Viljo Takala toimi Alavudella sotaveteraanien hengellisen toimikunnan puheenjohtajana ja järjesti kahden kuukauden välein seurakunnan tiloissa tapaamisen. 21.5.1997 järjestetyssä tilaisuudessa Takala piti seuraavan puheen:

On jälleen kevät ja kuuluu puron solinaa ja linnun laulua. Luonto herää ja tuntuu, ettei muusta oikein voisi puhuakaan. Aion kuitenkin sanoa muutaman sanan turvallisuudesta. Erään tuntemani nuoren isännän ja hänen eläkkeellä

olevan isänsä välille syntyi kerran sanaharkka ja sanailu kehittyi jo siihen pisteeseen, että tulisenluontoinen poika sanoi: ”Minä kohta huitaasen.” Tähän taas paappa, että soo so, se olis sitten sellaista syytinkiä, jota ei ole kirjooskaan. Siihen se tilanne laukesi. Meillä on viime aikoina puhuttu paljon turvallisuudesta ja sen takaamisesta eri tilanteissa. Asian esilläolo ei ole mikään ihme, onhan turvallisuus yksi ihmisen perustarpeista. Kansallisen turvallisuuden esille ottaminen ja suunnitelmien tekeminen jo rauhan vallitessa on luonnollista, jopa välttämätöntä. Eihän palovakuutuksenkaan ottaminen onnistu, jos talo jo palaa.

Tämän päivän tilanne Suomessa voidaan kai todeta, että uhkakuvat eivät ole niinkään sotilaallisia, vaan ne ovat lähinnä ympäristöllisiä, sosiaalisia ja taloudellisia. Turvallisuuden merkitys, pahimmillaan sota, kouraisee aina syvästi. Ei kukaan, joka ei ole elänyt sota-aikaa, voi täysin tajuta sitä hätää ja huolta, minkä keskellä silloin elettiin. Alituinen kuolemanpelko myös läheisten puolesta oli vain kestettävä. Pommitukset, kodin menetykset, pakoon lähtemiset, viestit kaatuneista ja haavoittuneista ja ruoan niukkuus, jokapäiväisten tavaroiden puute jne. Hirvittävät kokemukset rintamalla sekä uuvuttava asemasota kuluttivat voimia. Se että sieltä sodan keskeltä kukaan palasi, on käsittämätön ihme. Suuri ihme on myös Suomen selviytyminen sodasta, se on Jumalan varjeluksen ihme. On varmasti totta, ettei pelkkä sotilaallinen voima ja sotilaiden urheus olisi voinut maata pelastaa. Siihen tarvittiin voimakkaamman käden suojellusta, siihen tarvittiin myös paljon rukousta. Niin sodassa kuin rauhassa turvamme on ikiaikojen Jumala. Läpi koko Vanhan testamentin toistuu Jumalan lupaus. ”Minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, mihin ikinä kuljetkin.” Jeesus toisti tämän lupauksen opetuslapsilleen psalmissa 27:3 ”Vaikka sotajoukko saartaisi minut, sydämeni ei pelkäisi, vaikka minua vastaan nousisi sota, ei minulla olisi mitään hätää. Kun vaara uhkaa, Hän ottaa minut majaan. Hän antaa minulle suojan teltassaan, Hän nostaa minut turvaan.”

Ilkka Löytty

USKONPUHDISTUS JA TOHTORI MARTTI LUTHER

Luterilainen reformaatio, josta on käytetty myös sanaa uskonpuhdistus, tarkoittaa saksalaisen Martti Lutherin teologisen työskentelyn tuloksena syntyneitä katolisen kirkon uudistusliikettä, joka käynnistyi Wittenbergissä toimineen Lutherin julkaistua 95 teesiä anekaupan vääristymistä ja oikeasta parannuksenteosta 31.10.1517.

Uskonpuhdistus eli reformaatio on 1500-luvulla Länsi-Euroopassa alkanut liike, joka pyrki oikaisemaan katolisen kirkon opissa näkemiään epäkohtia. Uskonpuhdistuksen taustalla oli jo kauan jatkunut paaviuden alennustila sekä levinnyt turmeltuneisuus kirkon piirissä. Uskonpuhdistuksen aloittajana pidetään saksalaista.

Siinä missä Keski-Euroopan teologit väittelivät kiistellyistä uskonkohdista, toteutettiin Ruotsin uskonpuhdistus poliittisten tavoitteiden pohjalta. Maan uskonpuhdistus käynnistyi virallisesti vuonna 1527 Västeråsin valtiopäivillä. Käytännössä uskonpuhdistuksen taustalla oli hallitsija Kustaa Vaasan halu heikentää voimakkaan katolisen kirkon valtaa paikallisen hallinnon kustannuksella. Konkreettisesti Ruotsin uskonpuhdistus merkitsi kirkon omaisuuden takavarikoimista valtiolle ja suhteiden katkeamista paaviin. Ruotsin uskonpuhdistajista merkittävimmäksi nousi Wittenbergissä opiskellut Olaus Petri.

Koska nykyinen Suomi oli osa Ruotsin valtakuntaa, maan uskonpuhdistus vaikutti myös Suomessa. Suomen uskonpuhdistuksen tärkein henkilö oli Mikael Agricola. Hänen toimintansa Suomen kirkon uudistamiseksi oli maltillista, eikä vanhoja traditioita hylätty kovinkaan radikaalisti. Yleisesti Agricolan uudistukset olivatkin Olaus Petrin uudistuksia maltillisempia ja vanhaa traditiota kunnioittavampia.

Uskonpuhdistuksen kantavia ajatuksia oli Raamattu ylimpänä kristillisenä opinkappaleena. Siksi raamatunkäännösten tekeminen kansankielelle oli tärkeää. Suomessa työstä vastasi Agricola, jonka käännöstyö loi perustan suomen kirjakiellelle.

Protestanttisen uskon omaksunut Ruotsi oli myöhempinä vuosina merkittävä voimatekijä Euroopan katolilaisten ja protestanttien välisissä riidoissa. Esimerkiksi kolmikymmenvuotisessa sodassa Ruotsilla oli kuningas Kustaa II Aadolfin johdolla merkittävä osa Pohjoismaiden luterilaistamisessa.

Alkuaan luostarissa augustinolaismunkkina kilvoitellut Martti Luther (1483-1546) on luterilaisen reformaation isä. Wittenbergin yliopistossa opettanut Luther kiinnitti Wittenbergin linnankirkon oveen 95 teesiä 31.10.1517, tästä katsotaan luterilaisen uskonpuhdistuksen alkaneen. Lutherin suurtyö on raamatun kääntäminen latinasta saksankielelle. Uskonpuhdistuksen saavutuksiin kuului kansankielisten raamattujen painattaminen ja kansankieliset jumalanpalvelukset.

Unto Martikainen

 AVAA RAAMATTU PÄIVITTÄIN

Tilaa tueksi
raamatunlukulehti
HETKINEN

- Joka päivälle lukujakso ja opetus
- Useita kymmeniä eri kirjoittajia
- Lehden tilaaja voi myös lukea ja kuunnella e-Hetkistä verkossa

*Itselle ja ystävälle
- vaikka joululahjaksi!*

Lue lisää ja tilaa
rll.fi

RAAMATUNLUKIJAIN LIITTO

HETKINEN
4 nroa/vuosi
kestotilaus 26 €
vuositilaus 29 €
tilaukset@rll.fi
p. 045 122 3664
(ma, ti, to klo 10-15)

LAKEUDEN RISTIN KIRKKOPYHÄ 8.10. SEINÄJOELLA

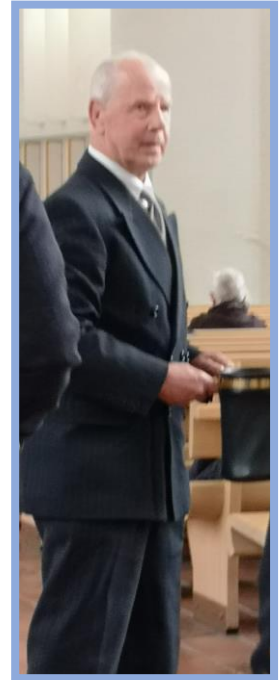
RKY:n kirkkopyhillä on jo pitkä perinne useissa seurakunnissa ympäri Suomea. Niin myös Seinäjoella.

Klo 10 alkaneessa messussa saarnasi rovasti Esa Lipasti ja kolehtia kantoivat Annikki ja Pertti Vatka, joka toimi myös tekstinlukijana. Esa Lipastin saarna julkaistaan kokonaisuudessaan tässä lehdessä. Messu oli tällä kertaa myös yhteinen postilaisten kanssa ja seurakunnan tarjoamalla keittolounaalla oli mahdollisuus tutustua toisiinsa ja kummankin toimintaan.

Vasemmalla: Annikki Vatka
Oikealla: Pertti Vatka

Seurakuntasalissa oli myös esillä RKY:n materiaalia, joka kiinnosti myös postin väkeä.

Yhdistyksen
esittelymateriaalia

Teksti ja kuvat: Iikka Löytty

SAARNA RAUTATIELÄISTEN JA POSTILAISTEN YHTEISESSÄ KIRKKOPYHÄSSÄ 8.10. SEINÄJOELLA

Jeesus kiusaajien keskellä.

Tekstinä Markuksen evankeliumi 12:28-34 ja sunnuntain aiheena ”Rakkauden kaksoiskäsky”. Päivän tekstissä Jeesuksen ja Markuksen sekä muidenkin evankelistojen kohtaamisen taustalla on paljon riitaa ja hämärää, vääriä ennakkoluuloja, itsevarmuutta ja oman aseman pönkittämistä. Suuren viisauden sanojen takana on ankaraa taistelua harhaopettajaa vastaan ja omaa uskonkäsityksen tiukkaa puolustelua.

Jeesus on ratsastanut aasilla Jerusalemiin kansan laulaessa ”Hoosianna Daavidin Poikaa” ja joutuessaan aikansa oppineiden silmätikuksi. Kun Jeesus oli kertonut profeettojen ja omaa elämäänsä kuvailevan vertauskuvan viinitarhurista ja hänen maanvuokraajistaan, jotka

pahoinpitelivät vuokrien kerääjät maksamatta vuokria. Vuokraajat ruoskivat ja tappoivat kaikki kolme vuorollaan vuokraa määrä-aikaan keräämään tulleet kerääjät ja kun Herra lähetti viimeisenä tärkeän, rakkaan poikansa, vuokraajat surmasivat hänetkin.

Kun kansan vanhimmat, ylimäiset papit, saddukeukset, fariseukset ja kirjanoppineet kuulivat tästä, he päättivät ottaa Jeesuksen kiinni ja rangaista häntä. Siksi kukin ryhmä laati kieroja kysymyksiä Jeesusta varten nolatakseen hänet, paljastaakseen hänen tyhmyytensä ja pilkatakseen häntä. Kiistassa on kysymys Jeesuksen tunnistamisesta. Onko hän Jumalan poika, kansansa pelastava Messias, Jesajan mainitsema ja kansansa synnit sovittava Herran kärsivä palvelija vai viisas opettaja, muiden kirjanoppineiden joukossa?

Ensi tulivat kysymyksineen fariseukset ja herodilaiset: Opettaja, me tiedämme

että olet totinen, etkä välitä kenestäkään, sillä sinä et katso henkilöön, vaan opetat Jumalan tietä totuudessa. Onko luvallista maksaa keisarille veroa vai ei? Kiero ja taitava ansa. ”Tuokaa minulle denari” Kenen kuva siinä on? Toisena epäonnistumisen jälkeen tulivat Saddukeukset ja fariseukset, taivaasta kiistelevät osapuolet kiusaamaan Jeesusta kysymyksellään kansan edessä. Nolaamisen yritys jatkuu, mutta asioista hyvin perillä oleva Jeesus vastaa viisaasti ja paljastaa heidätkin. Viimeisenä lähetetään päivän tekstissä viisaana pidetty kirjanoppinut ja heittää vanhan juutalaisen kiistakysymyksen: ”Mikä on ensimmäinen, suurin kaikista käskyistä?” Juutalaisten laki on suuri kuin meri, siinä on peräti 613 käskyä. Niitä on monenlaisia, ristiriitaisiakin ja niitä pyrittiin jakamaan painaviin, tärkeisiin ja kevyisiin, vähemmän tärkeisiin käskyihin. Siinä oli todellinen taistelukenttä riitelyihin ja toisen mollaamiseen. Jeesus ei lankea kiistelyihin, vaan yhdistää viisaalla tavalla kaksi käskyä: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi koko sydämestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi. Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat.” Rakasta ei ole käsky heprean eikä kreikan kielessä.

Nuorten veisuissa lauletaan: ”On vaikeata rakastaa, vaan oppivani soisin, suo että mielen laupiaan, mä Jeesus saada voisin.” Halu on hyvä, mutta onko se oppimisen asia? Vai onko se suurin lahja, minkä voi saada? Viisaat ja tietävät ihmiset ovat sanoneet, että rakkaus ja usko ovat asioita, joita ei voi määritellä, teoretisoida. Ne ovat kokemuksellisia asioita, kuten äidin rakkaus. Sitä ei voi selittää luonnotieteen menetelmin. Yritys selittää on sama, kuin yrittäisi neuloa villapaitaa sahan ja vasaran avulla. Äiti rakastaa lastaan, vaikka hänelle kerrottaisiin rakkauden olevan sähkökäyrän liikettä aivoissa. Sama logiikka toimii uskon kanssa. Sekään ei ole meidän tietemme keinoin mitattavissa tai tutkimusvälinein osoitettavissa.

Katseesta ne usein alkavat. Rakkaus ja usko, ne herää ja syntyy usein kohtaamisista. Hellyyden, hyvyyden, rakkauden ja kauneuden kokemisesta. Niistä herää ja syntyy usko ja herää rakkaus niin Jumalaan kuin ihmisiin. Mutta valitettavasti meidän maailmamme ja yhteiskuntamme ei ole sellainen yhteisö, jossa Kristuksen rakkaus loistaisi kirkkaana ja kaiken läpäisevänä. Tämän ajan tiedotusvälineet kertovat kotoa, koulusta ja jopa eduskunnasta tuutin täydeltä vihapuheesta, kiusaamisesta, alistamisesta ja toisen ihmisen hyväksikäytön vaarallisesta verkosta, johon me niin usein ja helposti takerrumme. Ei tämä ollut aivan vierasta ennenkään. Ilmeisesti ihminen kaikkina aikoina, syntiinlankeemuksen jälkeen on ollut taipuvainen vääryyden perusteisiin.

Raamattu tulvii rakkauden sanomaa. Siitä kertoo Jeesuksen elämä ja teot. Uudessa testamentissa siitä kerrotaan 320 kertaa. Raamattu on rakkauden lähde ja oppikirja. Jeesus näyttää vertauksessaan myös, että Jumalan ja lähimmäisen rakastaminen ovat yhtä tärkeitä, sillä Jumalan rakastaminen todentuu siinä, että me rakastamme, kunnioitamme ja autamme toisiamme.

Ja että pelkkä lähimmäisen rakastaminen ilman Jumalaa kaventuu, hiipuu ja helposti vääristyy pelkäksi itserakkaudeksi. Toista ei ole ilman toista. Armo on Jumalan suurta rakkautta. Sen kokeminen auttaa meitä rakastamaan. Olen Jumalan armosta kristitty, mutta tekojeni vuoksi suuri syntinen. Mennään me sinne, missä armoa ja rakkautta on tarjolla. Lapsen luvalla ja oikeudella.

Joskus minullakin vielä kaikuu korvissani järkyttävällä tavalla puolisonsa menettäneen Mikko Alatalon laulun sanat: ”Jos takaisin taas lapsen uskon saisin, saisin elämään taas luottamuksen. Se pientä ihmistä lohduttaisi, kun turvata vois Suurempaan.” Meidän ihmispolojen on usein vaikea hyväksyä, ottaa vastaan uskoa ja rakkautta. Sitä mitä emme pysty ymmärtämään ja selittämään.

Esa Lipasti

TERVETULOA TALVIPÄIVILLE JA 1. VUOSIKOKOUKSEEN KOKKOLAAN 19.-21.1.2024

Hotelli Kokkola, Rantakatu 14
www.hotelkokkola.fi

***Kiittäkää Herraa, huutakaa avuksi hänen nimeään, kertokaa kansoille
hänen suurista teoistaan! Ps. 105:1***

Ohjelma

Aloitamme perjantaina 19.1. klo 17.00 päivällisellä, jota ennen majoitutaan viihtyisiin Hotelli Kokkolan huoneisiin ja iltaa jatketaan yhdessä paikallisten rautatieläisten kanssa klo 18 alkaen.

Lauantai 20.1.

Ohjelma jatkuu aamiaisen jälkeen ja yhdistyksen 1. sääntömääräinen vuosikokous on klo 13, yhdessä klo 12 nautitun kokouslounaan jälkeen. Käymme iltapäiväretkellä, jonka jälkeen on iltaohjelmaa.

Sunnuntai 21.1.

Nautimme aamiaisen hotellissa, josta siirrymme kirkkoon klo 10.00 alkavaan messuun. Messun jälkeen lounas hotellissa ja ohjelma jatkuu iltapäiväkahviin asti.

Ilmoittautumiset ja lisätiedot

Tuulia Passila tuuliaep@gmail.com tai 050 57 59 288.
Ilmoittauduthan viimeistään maanantaina 8.1.2024.

Olet sydämellisesti tervetullut!

SANA SINULLE

Usein kirjoitelmat kohdistetaan jollekin toiselle enempi tuntemattomalle lukijalle. Myös lukija hahmottaa usein ikään kuin lukisi tekstiä sivustakatsojana jonkun ”olkapään ylitse” kurkkien. Voimme aivan hyvin otsakkeen tulkita sana sinulle ja minulle sekä heille.

Elämme hyvinkin aikaa, jossa ennustaminen on lähes mahdotonta edes huomisen osalta. Koemme huomisen ja tulevan ajan itsessämme hämärän sävyttämänä. Tästä ilmiöstä raamattu puhuukin elatuksen murheena. Siitä varoitetaan, ettei meitä raskauta nämä lopun ajan elatuksen murheet. Näistä vaikeista ajoista neuvottiin asennoitumaan rohkaisemalla toinen toistamme sitä enemmän kun näemme ”tuon” päivän lähestyvän. Paavali kehottaa panemaan kaikki toivo Jeesuksen Kristuksen ilmestymiseen. Me tarvitsemme keskinäistä huolenpitoa rohkaisujen ja toistemme kuorman kantamisen muodossa ja näin tehden me täytämme Kristuksen lain sanan mukaan. Raamattu kehottaa meitä olemaan sanan tekijöitä, eikä vain sen kuulijoita näin pettäen itsemme.

Nyt kun näin kirjoitan on aivan terveellistä antaa esimerkkiä miten kuuleminen voidaan muuttaa sanan tekemiseksi. Ajelin eräänä juhannuspäivänä Keuruulta kohti Tamperetta. Tien vieressä bussipysäkillä oli auto rengas tyhjänä ja jokin sisimmässä sai minut pysähtymään kysymään mikä heidän ongelmansa oli. Tyttöporukka totesivat et meni se vararengaskin nyt sitten viimein. Kysyin mistä he ovat tulossa ja minne menossa? Hengellisiltä kesäjuhliilta kotiin, kuten suurin osa ohi menevästä liikennevirrastakin. Tytöt murheissaan, kun kaikki ajaa ohi, eikä kukaan pysähdy. Siinä muistin lähimaastoa, että muutaman kilometrin päässä oli rengasfirma. Ajoinkin sinne ja ovessa oli kännykkänumero johon soitin, vaikka juhannus olikin. Puhelimeen vastasi firman omistaja ja kerroin hänelle tilannekuvan. Hän ilmoitti olevansa kymmenen kilometrin päässä mökillään, mutta lupasi lähteä heti tyttöporukkaa auttamaan. Palasin bussipysäkille ja kerroin heille avun olevan jo tulossa. Reissaajat olivat huojentuneita tiedosta. Toivotin onnekasta loppumatkaa ja jatkoin kotiin päin. Noin puolen tunnin ajon jälkeen sain sellaisen sisäisen Hengen kosketuksen taivaasta, että itkin siinä ajaessa kotiin päin. Kuinka moni onkaan tiepuoleen jäänyt kuin Jerikon tien varteen jätetty ryöväreiden käsittelyn jälkeen. Raamatun kertomuksessakin moni kulki ohi vaikka näki tilanteen. Tämä on sana sinulle, minulle ja heille. Taivas näkee miten me toimimme lähimmäisen hyväksi olkoonkin tiepuoleen jäänyt jossain muussakin asiassa kuin rengas asiassa. Olkoon tämä meille rohkaisuksi kaikkiin hyviin tekoihin ja se ei ole raskas kuorma.

Siunattua tulevaa aikaa kaikille!
Tero Meskanen

KIRJASTOJEN LUKUSALIT

Siipipyörä -lehti on luettavissa seuraavien kirjastojen lukusalissa:

Akaan pääkirjasto
Viialan kirjasto Vilkku
Nurmon kirjasto
Peräseinäjoen kirjasto
Seinäjoen kirjasto
Vesilahden kirjasto
Ylistaron kirjasto
Tampereen pääkirjasto Metso

TULEVAA TOIMINTAA 2024

- 19.-21.1.** Talvipäivät ja 1. vuosikokous Kokkolassa sekä hallituksen järjestäytymiskokous
Ilmoittauduthan viimeistään 8.1.2024 tuuliaep@gmail.com tai p. 050 5759288
- 21.1.** klo 10 rautatieläisten kirkkopyhä Kokkolassa
- 31.1.** Aineiston viimeinen toimituspäivä Siipipyörään 1/2024

Rautatieläisten kirkkopyhät vuonna 2024 mm. Pieksämäellä, Seinäjoella, Akaassa, Jyväskylässä, Kajaanissa ja Oulussa; ajankohdat ilmoitetaan seuraavissa Siipipyörissä ja kotisivuilla railhope.fi

*Siunattua, rauheisaa joulun aikaa sekä Uutta vuotta 2024
Sinulle ja läheisillesi!*

